

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **J. M.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem Prokišova 5, České Budějovice, ve věci kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 3. 2005, sp. zn. 10 Ca 251/2004,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 3. 2005, sp. zn. 10 Ca 251/2004, **se z r u š u j e** a věc **se mu v r a c í** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení krajského soudu, kterým soud odmítl žalobu podanou proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích („žalovaný“) ze dne 27. 9. 2004, č. j. 4721/150/2004.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož lze podat kasační stížnost z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Namítanou nezákonnost spatřuje stěžovatel v tom, že rozhodnutí o nevrácení poplatku za pořízení fotokopíí listin neupravuje vedení řízení, jelikož pořídit fotokopie lze i zcela mimo jakékoliv řízení, a dále tvrdí, že žalobou napadené rozhodnutí bylo konečným rozhodnutím o daňové povinnosti ve výši 60 Kč.

Z uvedených důvodů navrhl stěžovatel zrušení usnesení krajského soudu.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správce daně vybral předmětný správní poplatek zcela v souladu se zákonem, a proto nebyl dán důvod k jeho vrácení. K postupu krajského soudu žalovaný neshledal potřebu se vyjadřovat, neboť to není v jeho kompetenci.

Z obsahu soudního a správního spisu především plyne, že Finanční úřad v Písku rozhodnutím ze dne 22. 3. 2004, č. j. 29569/04/097910, zamítl žádost stěžovatele o vrácení správního poplatku ve výši 60 Kč, vybraného při předání ověřených fotokopií dodatečných platebních výměrů ze dne 10. 10. 2000, č. j. 66989/00/097910, a č. j. 66974/00/097910, na daň z příjmů fyzických osob. Důvodem zpoplatnění těchto fotokopií byla skutečnost, že stěžovatel označené dodatečné platební výměry již obdržel dne 23. 10. 2000.

Finanční ředitelství v Českých Budějovicích shora označeným rozhodnutím ze dne 27. 9. 2004 zamítlo odvolání proti citovanému rozhodnutí finančního úřadu.

Krajský soud v Českých Budějovicích následně odmítl žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí žalovaného, když dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí je rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení a vztahuje se na ně proto kompetenční výluka uvedená v ustanovení § 70 písm. c) s. ř. s., takže žaloba není přípustná. Vady způsobené nesprávnou aplikací ustanovení § 23 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků tak lze napravit pouze po vyčerpání řádných opravných prostředků v daňovém řízení žalobou směřující proti meritornímu rozhodnutí správce daně o daňové povinnosti stěžovatele.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že otázkou spornou v projednávané věci se již zabýval v rozsudku ze dne 20. 1. 2005, sp. zn. 2 Azs 252/2004 (č. 540 Sb. NSS), a protože není dán žádný racionální důvod se od právního názoru zde vyjádřeného odchýlit, je namíste pro stručnost na tento rozsudek odkázat a plně tak respektovat princip předvídatelnosti soudního rozhodování.

V citovaném rozsudku totiž zdejší soud uvedl, že „rozhodnutí ve věcech soudních poplatků jsou obecně považována za rozhodnutí, jimiž se upravuje vedení řízení a není-li mezi soudními a správními poplatky zásadního rozdílu co do jejich funkce a podstaty, není ani důvodu považovat rozhodnutí ve věcech správních poplatků za rozhodnutí jiné povahy než ta, jimiž se upravuje vedení řízení. ... Rozhodnutí ve věcech správních poplatků lze jako rozhodnutí o vedení řízení vyloučit ze soudního přezkumu, pokud tato rozhodnutí sama o sobě neukončují proceduru konanou správním orgánem ve věci samé, tj. ve věci, za niž má být správní poplatek zaplacen, a pokud rozhodnutí či jiné úkony, kterými při nezaplacení správního poplatku dojde k ukončení této procedury, jsou soudně přezkoumatelné nebo jinak podřízené kontrole soudní moci. ... I v případech, kdy by žadatel správní poplatek na výzvu správního orgánu zaplatil, třebaže by měl za to, že se jedná o požadavek nezákonný, může se domáhat vrácení takto zaplaceného poplatku. Správní orgán pak jeho žádosti vyhově a poplatek vrátí, anebo nevyhově a žádost o vrácení zamítne. Pak má samozřejmě žadatel možnost (po vyčerpání předepsaných opravných prostředků v rámci správního řízení) domáhat se přezkumu takového zamítavého rozhodnutí soudem ve správním soudnictví.“

Na základě tohoto právního názoru pro souzenou věc platí, že zamítavé rozhodnutí o nevrácení zaplaceného správního poplatku podléhá přezkumu ve správním soudnictví, neboť je zjevné, že se nejedná o rozhodnutí toliko upravující vedení řízení. Není totiž splněna základní podmínka, aby o rozhodnutí upravující vedení řízení mohla být řeč, spočívající v tom, že by toto rozhodnutí samo o sobě neukončovalo příslušnou proceduru. V důsledku nevrácení poplatku totiž nedochází např. k následnému zastavení daňového řízení, které by teprve bylo soudně přezkoumatelné. Krajský soud se rovněž mylí, pokud tvrdí, že vady způsobené nesprávnou aplikací ustanovení § 23 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb. lze napadnout pouze v rámci přezkumu meritorního rozhodnutí o daňové povinnosti stěžovatele, neboť je dostatečně zřejmé, že se jedná o dvě samostatná řízení, kdy součástí přezkumu správnosti stanovení daňové povinnosti určitě není posouzení toho, zda stěžovateli měl být vrácen či nikoliv zaplacený správní poplatek za pořízení fotokopie označených daňových rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že tato je důvodná, a proto napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu ohledně posuzování právní povahy rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vrácení správního poplatku.

Jako obiter dictum Nejvyšší správní soud konstatuje, že k otázce doručování předmětných platebních výměrů se již dostatečně vyjádřil v rozsudku sp. zn. 2 Afs 202/2004 (www.nssoud.cz) a na právní názory tam obsažené proto plně odkazuje, neboť mají bezprostřední význam z hlediska aplikace ustanovení § 23 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb. v projednávané věci. Podle tohoto ustanovení totiž jsou osvobozeny od správních poplatků úkony, nejde-li o listiny, které daňový subjekt od správce daně obdržel dříve.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Českých Budějovicích v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu